

Chương 21

Hiệp Nghị

Anh mặt trời nhẹ buông xuống. Cố Uyên ngồi trên ghế đá trong viện, đầu ngón tay khẽ gõ mặt bàn, không nhìn ra tâm tình.

Lúc Bộ Tiệp Âm đi vào, lưu ý thấy y phục trên người hắn đêm qua vẫn như cũ, trong mắt chợt lóe qua một tia hiểu rõ, đưa phong thư tới, nói: “Đêm qua đã dựng hình đối với nữ nhân kia, bắt quá, nàng vẫn không chịu nói gì.”

Cố Uyên không liếc nhìn, liền ném phong thư sang bên cạnh, nói: “Hợp tình hợp lý.”

Bộ Tiệp Âm nói: “Có muốn dẫn nàng tới đây không?”

Cố Uyên suy nghĩ một chút, gật đầu: “Mang đến đi.”

Bộ Tiệp Âm đang định xoay người, đột nhiên dừng lại, khước môi khẽ nhếch: “Lão gia có cản trở về thay y phục không? Mùi rượu hơi nặng một chút.”

Thần sắc Cố Uyên hơi chậm lại, gương mặt trùng Bộ Tiệp Âm đã sớm nhẹ nhàng lướt ra ngoài. Thần sắc trong mắt hắn sâu hơn, vô thức quay đầu lại hướng ban công kia, ấn đường dần dần nhú chặt.

Theo lý thuyết đến giờ này hắn là nên sớm tỉnh rồi mới đúng.

Xa xa Tô Thanh ngồi xồm trong phòng Cố Uyên trầm trầm hắt hơi một cái, một đôi mắt đỏ như mắt thỏ nước mắt lưng tròng.

Khi tỉnh lại, nhìn thấy nơi mình đang ở, dùng ngón chân nghĩ cũng đoán được tới qua đại khái là tình huống thế nào.

Trước kia, mỗi lần nàng uống say tỉnh lại, Tô Mạc thường là vẻ mặt bộ dáng không thể yêu. Mặc dù hắn không nói chuyện nhưng mà phải trải qua tình huống khủng bố thế nào khiến cho Tô Mạc xưa nay trầm ổn cũng không thể nhẫn nại, còn làm nhiều người thiếu có thể suy đoán một chút.

Kỳ thật tử lượng của nàng không tệ, cộng thêm bình thường lúc ở bên ngoài cũng khắc chế. Chỉ là tới qua không nghĩ tới lại thua bởi bình “Say thần tiên” kia. Cho nên nếu Cố Uyên có thể cho phép nàng tứ chi hoàn hảo ở trong phòng này, ước chừng, khả năng cũng không làm ra chuyện gì quá mức luống cuống đi...

Trong lòng đấu tranh hết lần này đến lần khác, cuối cùng Tô Thanh quyết định dũng cảm bước ra ngoài, bất kể thế nào, dù sao cũng phải thay y phục sạch sẽ đã.

Chỉ là hiện tại đến cùng có phải đi tìm Cố Uyên hay không?

Dù sao vẫn còn quá nhiều nhân tố không xác định được, Tô Thanh ở ngoài cửa đi qua đi lại vài vòng vẫn như cũ không khởi dậy nổi dũng khí. Do dự đi hướng vườn hoa, thời điểm đi ngang qua cửa bị âm thanh tranh chấp xa xa hấp dẫn ánh mắt.

Vừa nhìn qua, bóng dáng quen thuộc rơi vào mắt, nàng không khỏi vui mừng, đây không phải là Hoa Hồ Diệp sao?

Ngọc Phi Giác bị gã sai vặt ngăn đón, vẻ mặt mắt hửng, chỉ vào mũi bọn họ nói: “Đã nói ta là bằng hữu vị Cố lão gia kia! Bạn cũ! Hiểu chưa? Để ta đi vào có nghe không?”

Vẻ mặt gã sai vặt do dự: “Vị công tử này kiên nhẫn đợi một chút, chúng ta đã phái người đi hỏi, nếu người nói thật, đảm bảo một hồi liền cho người đi vào.”

Ngọc Phi Giác sắc mặt trầm thấp: “Các người là đang hoài nghi ta gạt người? Người có biết ta là người thế nào hay không? Lấy thân phận của ta chẳng lẽ còn lừa các người hay sao! Loại tiểu môn hộ này, nếu không phải là nể mặt Cố lão gia, bọn công tử căn bản không cần ở cửa xem sắc mặt các người.”

Thiệt thòi hẳn nói ra, Lô phủ có thể bị người ta nói là tiểu môn hộ sao? Gã sai vặt khinh thường liếc mắt hẳn.

Tô Thanh lập tức sợ hết hồn, nàng cũng không thể nhìn Ngọc Phi Giác vô duyên vô cớ đánh người ta, bằng không sổ sách này nếu tính lên đầu Nhiếp Chính Vương phủ, đến lúc đó không phải vài ba câu là nói rõ được.

Nàng cuống quýt chạy đến, nói: “Vị công tử này xác thực là bằng hữu của lão gia, vài vị tiểu ca còn thỉnh giúp đỡ.”

Ngọc Phi Giác vênh váo tự đắc giong giong đầu: “Có nghe thấy không! Nghe được? Hiện tại tin?”

Vài gã sai vặt nhận ra Tô Thanh, mặc dù xem bộ dáng Ngọc Phi Giác kia hết sức khó chịu, hai mặt nhìn nhau, vẫn buông lỏng tay ra.

Tô Thanh sợ Ngọc Phi Giác không chịu đi, liền kéo hẳn vừa đi vừa hỏi: “Ngọc công tử không phải có chuyện quan trọng rời đi sao? Như thế nào đột nhiên lại trở về?”

Ngọc Phi Giác lắc đầu: “Thiên cơ không thể tiết lộ.”

Tô Thanh âm thầm liếc mắt, lười phải tiếp tục đáp lời.

Lấy Ngọc Phi Giác làm cái cớ một đường đến vườn hoa tìm Cố Uyên thật ra khiến nàng không hiểu cảm thấy lực chân mạnh hơn rất nhiều.

Trong hậu hoa viên nhiều người hơn sao với tưởng tượng của nàng, theo bọn họ đi vào, trong chốc lát ánh mắt mọi người đều tập trung lại đây.

Yên Phù Sinh đã đổi một bộ nam trang bình thường, mặc dù còn có vài phần phong thái liễu yếu đào tơ nhưng phong thái hiên ngang cũng không kém. Lúc này cười tùm tùm mở miệng trước: “Thục cô nương đến. Nghe nói đêm qua người cũng đi Tuý Hồng lâu? Chúng ta diễm người thấy đẹp mắt không?”

Theo lời hắn nói, Cố Uyên cũng giương mắt lên nhìn lại đây.

Ánh mắt rơi trên người Tô Thanh, cũng không biết là nhớ tới cái gì, con mắt thoáng trầm xuống, càng khiến người ta không thể cân nhắc.

Cái tên Yên Phù Sinh này thật sự là vạch áo cho người xem lưng, đang yên đang lành tự nhiên lại nhắc đến chuyện hôm qua! Tô Thanh giật giật khoé miệng, không dám nhìn thẳng mặt Cố Uyên, cười khan nói: “Đẹp mắt đẹp mắt, Yên công tử đẹp mắt nhất.”

Yên Phù Sinh nhẹ nhàng cười một tiếng: “Đa tạ Thục cô nương khen ngợi.” Thật là trước sau như một, tự kỷ, Tô Thanh âm thầm liếc mắt.

Đang nói chuyện thì thấy một bóng dáng thấp bé chạy đến trước mặt nàng, hướng về trên người nàng hít hà.

Quý Loan ngẩng đầu, dùng một đôi mắt to hắc bạch phân minh nhìn nàng chăm chăm, hồ nghi hỏi: “Vì sao mùi vị trên người người giống mùi vị trên người lão gia?”

Một câu nói, làm Tô Thanh cũng có chút mộng.

Nàng cùng Cố Uyên, làm sao có thể có mùi giống nhau?

Trong chốc lát, lãnh ý trong mắt Cố Uyên trầm trọng hơn không ít.

Tô Thanh không hiểu tại sao cảm thấy chột dạ, đột nhiên cúi đầu.

Tôi qua nàng uống rượu say xong đã xảy ra chuyện gì!?

Quý Loan nhíu mi lại, đang muốn nói điều gì, thanh âm của Cố Uyên đột ngột vang lên, không mẫn không nhạt nói: “Ngọc công tử đặc biệt tìm tới phủ là có chuyện gì quan trọng?”

Ánh mắt Ngọc Phi Giác quan sát qua lại giữa hai người, cười dịu dàng nói: “Ta nghe người ta nói, Hồng Loan cô nương của Tuý Hồng lâu giết người bị bắt vào tù, lúc trước chỉ là suy đoán, bây giờ xác thực là Vương gia gây ra?”

Cố Uyên nói: “Ngọc công tử cùng Diễm Hồng Loan kia có giao tình?”

Ngọc Phi Giác nói: “Chưa nói tới giao tình, thậm chí cũng không nhận ra.”

Đuôi lông mày Cố Uyên khẽ nhếch lên: “A?”

Vui vẻ trong mắt Ngọc Phi Giác từng chút từng chút rút đi, cuối cùng phẳng phất như một đầm nước.

Hắn thay đổi bộ dáng cợt nhả lúc trước, giọng điệu cũng trở nên âm hàn: “Mặc dù ta không biết nàng nhưng nàng lại biết một vị cố nhân. Lúc trước Vương gia không phải là muốn ta gia nhập tam đình sao? Tìm được vị cố nhân kia là tâm nguyện cuối cùng của ta, chỉ cần tìm hiểu rõ việc này, sau này Hoa Hồ Điệp ta cả đời là người của Vương gia. Liền tính muốn mạng ta cũng chỉ cần nói một câu.”

Cố Uyên đưa mắt nhìn hắn một lát, ý tứ sâu xa cười một tiếng: “Nguyên lai, tin đồn là thật.”

Thần sắc trong mắt Cố Uyên mơ hồ rung động, không nói nữa.

Hồi lâu sau, nghe Cố Uyên nói: “Lát nữa sẽ mang người tới đây. Đến lúc đó Ngọc công tử muốn làm gì thì làm, chỉ cần giữ lại một hơi thở trả lời câu hỏi của bản vương là được.”

Hắn nói nghe rất đơn giản, không hiểu sao lại có cảm giác tàn nhẫn, hít thở không thông.

Hai tròng mắt Ngọc Phi Giác hơi mở ra, có chút quỷ dị, vặn vẹo nở nụ cười: “Tạ Vương gia thành toàn.”

Cố Uyên rũ mắt, nhếch môi cười, vẫy tay Tô Thanh lại: “Lại đây châm trà.”

Trong bầu không khí làm người ta sợ hãi này, Tô Thanh kéo kéo tà áo, chất phác thay hắn châm trà, trong lòng lại âm thầm kinh ngạc. Làm sao cũng không nghĩ tới, lệnh bài hôm đó Cố Uyên đưa cho Ngọc Phi Giác lại là tín vật của thập tam đình. Rất lâu trước đây, nàng từng nghe nói qua cái tổ chức thần bí này.

Nó tồn tại độc lập với triều đình, thành viên của nó mặc dù không có tước vị, lại bởi vì lệ thuộc trực tiếp vào Nhiếp Chính Vương mà có được đủ loại quyền lợi để bất cứ quan viên nào cũng rất cố kỵ.

Theo tin đồn, thành viên trong thập tam đình là nhân tài kinh thiên, có quyền nhất trí định thiên hạ, văn võ tung hoành thiên hạ... Văn võ song toàn nhưng hành tung lại quỷ dị, phong cách làm việc, thủ đoạn giống Cố Uyên âm lệ quái đản, thường là tồn tại trong truyền thuyết mà người ta vừa nghe đã biến sắc sợ hãi.

Còn như Hoa Hồ Điệp này... Nếu nói hắn và thập tam đình trong truyền thuyết không có liên quan thì có chút không thể tin. Bất quá, nếu theo như hiện tại, cái vẻ mặt quỷ dị biến thái này, chỉ sợ cũng không có người hoài nghi.

Ánh mắt Tô Thanh rơi vào người Ngọc Phi Giác, hơi xuất thần, Cố Uyên đột nhiên trừng mắt, tay nắm lấy cằm khiến nàng quay đầu lại, môi mỏng hé mở: “Đẹp không?”

Tô Thanh bị buộc nhìn thẳng không đoán được tâm tư hấn, trong lòng bỗng nhiên nhảy dựng, nhất thời không biết phản ứng thế nào.

Ánh mắt Cố Uyên không hề kiêng kị quan sát khuôn mặt nàng một phen, mới chậm rãi buông tay ra: “Xem ra đêm qua ngủ được rất ngon, hiện tại rất có tinh thần.”

Tô Thanh gấp rút lui về sau mấy bước, nhất mực cung kính trả lời: “Nhờ phúc của lão gia.”

Cố Uyên liếc mắt nhìn khoảng cách giữa hai người, nhìn nàng một hồi, sắc mặt nhàn nhạt: “Nhưng, ta ngủ không ngon.”

“...” Tô Thanh lúc này mới lơ mờ nhớ tới, tối hôm qua nàng hình như là tu hú chiếm chỗ chim khách, châm chước lời nói: “Nếu không, ta hầm cho lão gia một chén thuốc an thần được không?”

Cố Uyên gật đầu xem như chấp nhận: “Rất tốt.”

Cảm giác áp bách cuối cùng cũng giảm bớt một chút khiến Tô Thanh thở phào nhẹ nhõm. Lúc này chợt nghe Ngọc Phi Giác ngữ điệu trong trẻo lạnh lùng cười nhẹ một tiếng, giống như một trận gió lướt qua sông lung: “Ồ, đến!”

Chương 22

Thẩm Vấn

Rất nhanh, Tô Thanh chứng kiến một nữ nhân quần áo lam lũ bị Bộ Tiện Âm dắt tới.

Nói là “dắt” cũng không quá đáng chút nào.

Nàng toàn thân cao thấp đều bị trói bằng xiềng xích trầm trọng, quần áo cơ hồ thành vải rách lộ ra da thịt. Chỉ là hiện tại bộ dáng huyết nhục mơ hồ này, vừa nhìn một lần làm người ta không nhìn được muốn dời mắt, sợ rằng cũng không có tâm tư đi thương thức thân thể nàng.

Đây xích trên cổ nàng bị Bộ Tiện Âm nắm trong tay, hết lần này tới lần khác thần thái nhàn nhã lững thững, không nhanh không chậm, càng giống như bộ dáng nhàn hạ thản nhiên tản bộ.

Khi Tô Thanh nhìn thấy gương mặt nàng, nhìn không được hít một ngụm lãnh khí.

Đây chẳng phải là vị Hồng Loan cô nương phong thái yếu điệu tới qua sao?

Bộ Tiện Âm lấy ổ khoá xích quăng ra mặt đất trống, cười nói: “Lão gia, người đã mang đến.”

Còn mắt trong trẻo lạnh lùng của Diêm Hồng Loan nhìn chăm chăm Cố Uyên, nở nụ cười mỉa mai: “Vị đại nhân này, người tốn công tốn sức bắt ta tới đây, có ý gì? Không biết bắt đầu từ khi nào, triều đình cũng quản chuyện giang hồ chúng ta rồi?”

“Diêm cô nương, chúng ta không vội.” Cố Uyên nhàn nhạt cắt ngang lời nàng, khẽ liếc mắt sang bên cạnh nhìn Ngọc Phi Giác: “Bên đây có vị công tử muốn nói với người vài lời.”

Diêm Hồng Loan vô thức nhìn theo ánh mắt hắn. Lúc đầu không hiểu khẽ nhíu mi, nhưng khi ánh mắt xẹt qua nửa mặt bên mặt nạ tinh xảo kia, trong mắt phảng phất như dâng lên sóng to gió lớn, sắc mặt tái nhợt không có một chút huyết sắc.

Ngọc Phi Giác cười nhạt mà lạnh băng, dưới ánh mắt soi mói của nàng, chậm rãi tháo mặt nạ xuống, ngữ điệu kéo dài, quý dị: “Diêm Hồng Loan, ngươi đã nhắc tới giang hồ, vậy chúng ta liền tính tới sổ sách giang hồ, thế nào?”

Khi miệng vết thương hung ác kia hoàn toàn lộ ra, toàn thân Diêm Hồng Loan nhịn không được run lên.

Nàng giãy giụa, vô thức lui về phía sau, lại chỉ cảm thấy một cơn gió trước mắt lướt qua, cổ họng đã bị người nắm trong tay, khó thở, cảnh tượng trước mắt bắt đầu trở nên mơ hồ.

Ngọc Phi Giác nhẹ nhàng nở nụ cười: “Ta là ai, không cần phải giới thiệu đi? Diêm Hồng Loan, ngươi phải rõ ràng, ta vẫn luôn tìm các ngươi. Cũng giống như các ngươi luôn tìm cơ hội lấy mạng ta... Thực sự nghĩ không ra, vì sao các ngươi phải sợ ta như vậy?”

Phảng phất như bị vẽ mặt thống khổ trước mắt này khơi dậy hứng thú, đầu ngón tay hần chậm rãi mon trón gò má Diêm Hồng Loan, như một lưỡi dao nhỏ sắc bén, thông thả rạch một đường.

Máu chảy đầm đìa.

Ngọc Phi Giác để sát vào, từ từ liếm qua vết máu, tâm tình cuồng nhiệt cuốn lấy hần, trong lúc vô tình giọng nói cũng càng trở nên khàn khàn trầm thấp: “Diêm Hồng Loan, ta đối với ngươi cũng không có hứng thú. Ta thủy chung chỉ hứng thú với tung tích người kia, ngươi biết, người ta nói là ai.”

“Ngươi, đừng vọng tưởng... Từ miệng ta có được chút manh mối nào...”, thân thể Diêm Hồng Loan run rẩy như cái sàng, huỷ dung so với chạm vào chỗ đau làm nàng cảm thấy dày vò, nhưng vẫn hung hăng cắn môi, tuyệt không chịu mở miệng.

“A?”, đáy mắt Ngọc Phi Giác khẽ rung động, giơ một tay lên, phảng phất như cầm một món đồ gì dơ bẩn, chán ghét quăng nàng sang một bên.

Sau một tiếng gãy xương đáng sợ, Diêm Hồng Loan tựa như con thiêu thân thẳng tắp bay vút ra ngoài, trầm trọng rơi xuống, bụi đất xung quanh bay lên, không nhúc nhích nằm trên mặt đất.

Tô Thanh bị động tác tàn nhẫn của Ngọc Phi Giác hù dọa, nhịn không được ỏn ẻn hô hấp.

Âm thanh của Quý Loan sợ hãi: “Nàng sẽ không cứ như vậy chết đi...”

Nhìn thân thể mềm mại không hề có sinh khí kia, Tô Thanh không khỏi âm thầm nuốt nước bọt. Đúng vậy, nữ nhân này không phải là đã chết đi?

Ngọc Phi Giác giống như không nghe được lời nói của Quý Loan, chậm chạp đi qua, một phen kéo tóc Diêm Hồng Loan nâng đầu nàng ta lên, khoé miệng trong

trẻo nhưng lạnh lùng ngoéo một cái: “Nữ nhân, nên biết, người mạnh miệng không có bất kì chỗ tốt gì. Hoặc là, người muốn thử cái khác kích thích hơn?”

Câu nói cuối cùng phá lệ có chút ý tứ sâu xa.

Hắn xoay người nhìn về phía Cố Uyên: “Có thể cho ta mượn một gian phòng khách không?”

Khoé môi Cố Uyên lạnh nhạt cong lên: “Tuỳ người cao hứng.”

Bộ Tiệp Âm hiểu ý, cũng ôn nhu cười cười: “Ngọc công tử mời đi theo ta.”

Nhìn Diêm Hồng Loan như một vật chết bị Ngọc Phi Giác kéo đi, Tô Thanh không nhịn được trong lòng phát ra một cỗ lãnh ý. Hết sức hiển nhiên, Ngọc Phi Giác muốn dùng một biện pháp khác, chỉ cần khiến Diêm Hồng Loan sống không bằng chết.

Nhưng nữ nhân mà Cố Uyên thiết kế để chộp tới tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản. Hơn nữa Diêm Hồng Loan này lại có quan hệ sâu sắc với Ngọc Phi Giác. Xem quá nhiều tình người ấm lạnh, nàng cho tới bây giờ sẽ không đồng tình với bất cứ ai, huống chi là một nữ nhân lai lịch không rõ. Nhưng mà lúc này nàng lại cảm thấy phá lệ không có tư vị gì, không phải vì Diêm Hồng Loan mà là vì Ngọc Phi Giác.

Mặc dù nam nhân này không dễ đối phó, nhưng dù sao cũng ở chung một thời gian. Chứng kiến bộ dạng lãnh tình của Ngọc Phi Giác hiện tại, trong lòng khó tránh khỏi có chút đè nén. Vết sẹo trong lòng hắn không để cho bất cứ ai chạm đến, hết lần này tới lần khác phải dùng cái phương thức tàn nhẫn của bản thân đi phân tích. Bất quá, có lẽ chính là như vậy, có thể khiến hắn khắc sâu ghi nhớ cả đời không quên.

Nói cho cùng hắn đáng hận nhưng cũng có chỗ đáng thương.

Quý Loan nhìn bọn họ đi xa, sắc mặt có chút khó chịu: “Lão gia, chúng ta nhọc nhằn khổ sở diễn trò để bắt người, còn chưa có thăm tra đâu, đừng để cho nam nhân kia trực tiếp chơi chết.”

Cố Uyên nói: “Yên tâm, đáp án chúng ta muốn, hắn sẽ hỏi ra.”

Quý Loan không hiểu: “Lão gia cứ tin hắn như vậy?”

Cố Uyên trừng mắt, khoé môi lạnh nhạt đến cực điểm nhếch lên: “Ngọc Phi Giác sẽ tra được tin tức chúng ta muốn biết, bởi vì hắn có lý do tất yếu phải có được đáp án.”

Ngữ điệu không đếm xỉa tới, lương bạc sâu tận xương tuỷ.

Một người đứng trên đỉnh quyền thế khi đoán chuyện gì, lúc nào cũng lý trí đến mức làm người ta cảm thấy sợ hãi.

Tô Thanh nghe vậy trong lòng có chút hoảng hốt, đột nhiên thấy Cố Uyên đứng dậy đi đến trước mặt nàng, trong lòng nhảy dựng.

Cố Uyên rũ mắt nhìn nàng, hỏi: “Người đang suy nghĩ gì?”

Trong lòng Tô Thanh cảnh giác, dứt khoát mượn lời Quý Loan vừa nói: “Ta đang lo lắng Ngọc công tử có thể trực tiếp giết Hồng Loan cô nương...”

Cố Uyên ngắt lời nàng: “Chuyện này không phải chuyện người nên suy tính.”

Ngọc Phi Giác cũng không phải người người cần nhớ.

Tô Thanh không hiểu: “Vậy ta nên suy tính chuyện gì a?”

Cố Uyên nhìn nàng một cái: “Một chút chuyện quan trọng hơn, tỷ như, hôm nay nên hầm cách thủy những dược thiện gì.”

Tô Thanh sững sờ: “... Lão gia đối sao?”

“Lão gia, chúng ta chột nhớ tới còn chuyện quan trọng, cáo lui trước.” Yên Phù Sinh đột nhiên ho nhẹ hai tiếng, ngẩng đầu nhìn sắc trời, kéo Quý Loan ra ngoài.

“Chúng ta khi nào thì có... Ngô!”, Quý Loan vừa muốn nói gì đã bị bịt miệng lại, vì sợ làm đau Yên Phù Sinh, hấn không dám đẩy ra liền không giải thích được bị lôi ra ngoài.

Cơ hồ là bị lôi ra đến cửa, đợi Yên Phù Sinh buông tay, Quý Loan mãnh liệt nhảy dựng lên, mặt đỏ tới mang tai, nói: “Phù Sinh, người làm cái gì vậy a! Thiếu chút nữa làm tiểu gia ngạt chết!”

Yên Phù Sinh bắt đắc dĩ xoa xoa đầu hấn, nói: “Không khí vừa rồi người không nhìn ra sao? Biết điều chút đi, đừng để đến lúc Vương gia mở miệng đui người.”

Quý Loan không hiểu: “Vương gia đui ta làm cái gì? Ta còn có chuyện quan trọng chưa bẩm báo đâu! Người xem ta là tiểu hài tử sao? Nhiều chuyện tiểu gia đều biết rõ!”

Nói xong lại xoa người đi trở lại.

Yên Phù Sinh thở dài, chỉ có thể đưa tay kéo hấn tiếp tục ra ngoài, nói lời thăm thía: “Có chuyện gì khi khác nói, chuyện của Vương gia chúng ta hiện tại so với những chuyện người muốn bẩm báo kia quan trọng hơn gấp trăm lần.”

Quý Loan không phục: “Người đừng hòng lừa dối tiểu gia! Còn có chuyện gì quan trọng hơn chuyện của thập tam đình?”

Yên Phù Sinh không trả lời, yên lặng ngẩng đầu nhìn trời. Nhớ lại chuyện tối hôm qua Lận Ảnh miêu tả cho hấn, nhin không được cảm thấy có chút đau đầu. Nếu là những chuyện khác, hấn có thể sẽ không lo lắng cho Vương gia nhà mình

nhưng lần này tình huống đặc thù, không hiểu sao làm hẳn có loại dự cảm sớm muộn cũng muốn hao tổn tâm tư.

Trong đình viện, Cố Uyên ngược mắt nhìn hướng hai người rời đi, lại quay đầu nhìn về phía Tô Thanh. Rũ mắt một lát, duỗi tay cầm mảnh lá rụng vương trên tóc nàng, đột nhiên mở miệng: “Về sau không được uống rượu.”

Sắc mặt Tô Thanh trong nháy mắt trở nên sặc sỡ.

Có thể khiến Cố Uyên nghiêm túc dặn dò nàng, quả nhiên, tối qua nàng đã làm ra chuyện kinh hãi thế tục gì rồi sao?

Do dự một chút, nàng dè dặt thăm dò: “Không biết tối qua ta say rượu, có làm gì mạo phạm Vương gia?”

Đôi mắt Cố Uyên khẽ gợn sóng, trên môi tựa như tràn ra ý cười cực nhạt, dưới ánh mắt soi mói của nàng, không khỏi liếc mắt trở về: “... Không có.”

“...”

Nếu quả thật không có, tại sao phải tránh ánh mắt nàng? Thần sắc hồ nghi trong mắt Tô Thanh càng đậm.

Cố Uyên trầm mặc hồi lâu, cảm nhận được ánh mắt của nàng, suy nghĩ một chút nói: “Lúc có mặt ta, uống một chút cũng không sao.”

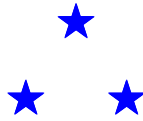
“Vâng, lão gia...”. Tô Thanh đáp lời nhưng trong lòng càng nghi hoặc hơn.

Nàng rốt cuộc đã làm gì, có thể làm Cố Uyên vừa không cho nàng uống rượu, lại hết lần này đến lần khác cho phép nàng ở trước mặt hẳn uống đâu? Suy nghĩ hồi lâu cũng nghĩ không thông, chỉ có thể thở dài trong lòng.

Wang gia nhà mình thật sự là ngày càng khó hiểu.

Chương 23

Bao Che Khuyết Điểm

Cuối cùng vẫn không có manh mối nào cho Tô Thanh phỏng đoán, suy nghĩ mãi đến khi gã sai vặt dẫn hai người đến tiền đường.

Tên đầy đủ của Lô học sĩ là Lô Tùng Tuyết, nghe nói là sư đệ cùng Liễu Thừa Ân nghiên cứu học tập, cũng chính là sư bá của Cô Uyên. Có tầng quan hệ này với Nhiếp Chính Vương, khó trách không người nào dám đắc tội nửa phần. Đương nhiên, bản thân Lô Tùng Tuyết cũng là một nhân vật không tầm thường, năm đó đã từng cùng Liễu Thừa Ân nổi danh thiên hạ.

Lần đầu Tô Thanh nhìn thấy Lô Tùng Tuyết có chút ngây người. Không giống như trong tưởng tượng, hấn mặc dù đã trải qua năm tháng cuộc đời, trên khuôn mặt ngoại trừ tóc có chút bạc cũng không già lắm. Ngược lại mặc một thân quần áo cực kì nhẹ nhàng tùy tính, có vài phần khí độ văn nhân. Nhìn thập phần thân thiện, không có chút nào ra dáng trưởng bối.

Sau khi Cô Uyên đến không lâu, Liễu Phương Hoa cũng đến tiền đường, ánh mắt cực nhạt quét qua người Tô Thanh liền dời đi.

Lô Tùng Tuyết nói ngay vào điểm chính: “Tới gần những hương trấn kia, ta đã phái người điều tra nghe ngóng, tặc thổ phi ở Tiều Đầu sơn xuất hiện lần cuối cùng ở không xa phía nam Tùng Khê trấn. Nghe nói bọn họ càn quét rồi đi không lâu, trên trấn có tiệm thuốc không cẩn thận bị thiêu không còn một mảnh.”

Liễu Phương Hoa khẽ nhăn mày: “Tiệm thuốc kia có thể có liên quan đến dị biến ở Tiều Đầu sơn?”

Lô Tùng Tuyết lắc đầu nói: “Trận lửa lớn này phát sinh rất quái dị, cụ thể có quan hệ hay không tạm thời còn chưa biết được. Các người miêu tả tình huống kia có chút quá mức quỷ dị, tạm thời chưa tra được đầu mối.”

Cô Uyên vẫn trầm mặc không nói, lúc này đột nhiên cúi đầu hỏi Tô Thanh: “Hôm đó người nói ‘Huyết cổ độc’ là vật gì?”

Tô Thanh không nghĩ tới hấn sẽ hỏi cái nà, gấp rút đem những lời A Nhuyễn đã nói khi đó kể lại rõ ràng rành mạch một lần.

Xung quanh sa vào một trận yên tĩnh.

Lô Tùng Tuyết quan sát Tô Thanh, bỗng nhiên nói: “Nếu thật sự như vị cô nương này nói, cái loại độc gọi là “Huyết cổ độc” kia không thể nghi ngờ là đầu mối mới nhất. Chuyện này vừa xảy ra, tiệm thuốc kia đột nhiên bị hoả hoạn cũng dễ hiểu.”

Liễu Phương Hoa nói: “Đã là độc vật thể gian hiểm gặp làm sao có thể xuất hiện trong trấn nhỏ hẻo lánh?”

Cố Uyên nói: “Nếu như tiệm thuốc kia đã sớm không còn là nguyên bản tiệm thuốc nữa thì sao?”

Sắc mặt LPH hơi đổi: “Ý ngươi là, đã sớm có người ẩn nấp trong tiệm thuốc? Cái này không có khả năng. Nhân khẩu của Tùng Khê trấn vốn không nhiều, nếu như có người lạ xuất hiện, những người dân khác trong trấn không thể không phát hiện ra.”

Cố Uyên nhàn nhạt cười, mở miệng phun ra hai chữ: “Dịch dung.”

Không phải là ngày thổ phỉ tới cướp bóc mới đến trấn Tùng Khê, mà từ nửa tháng trước thậm chí là một tháng trước, chỉ sợ những người kia cũng đã mai phục trong trấn rồi. Hay nói cách khác, ngày đó bọn họ cùng thổ phỉ Tiêu Đầu sơn hẹn gặp ở trấn chạm trán, thăm dò lẫn nhau một phen, cái gọi là cướp sạch chẳng qua là vì che giấu mục đích thật.

“Thực cô nương, không biết lúc trước ngươi nhắc đến vị A Nhuyễn cô nương kia, có thể hẹn gặp một lần không?”

Tô Thanh bị loại chuyện âm mưu tính kế này làm cho đau đầu, đột nhiên nghe Lô Tùng Tuyết hỏi không khỏi có chút ngây người. Ngoài mặt là hỏi thăm A Nhuyễn tình hình cụ thể, nhưng trong lời nói cất giấu thâm ý, rõ ràng là có chút hiểu lầm nàng.

Nàng cau mày, không hề nghĩ ngợi liền mở miệng từ chối: “A Nhuyễn trước nay hành tung bất định, lần cuối gặp nàng là nửa năm trước, tạm thời không thể biết rõ có thể tìm nàng ở đâu.”

Lô Tùng Tuyết nói: “Vị A Nhuyễn cô nương kia cũng là một kì nhân.”

Thế nhưng lại hoài nghi nàng, thật sự là không giải thích được! Dưới ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, Tô Thanh nhìn không được trong lòng thâm mắng một câu.

Cố Uyên cắt đứt đối thoại giữa hai người: “Lô sư bá, người bên cạnh ta không phiền ngươi lo lắng nhiều.”

Lô Tùng Tuyết sững sờ, cười một tiếng: “Nói cũng đúng.”

Liễu Phương Hoa thủy chung không lên tiếng nhưng ánh mắt trong trẻo lạnh lùng qua lại giữa Tô Thanh và Cố Uyên một phen, mở miệng nói: “Su huynh, có đôi khi người quá cố chấp.”

“Cho dù cố chấp cũng dĩ nhiên có đạo lý của ta”. Lời nói của Cố Uyên tỏ ra có chút không thú vị, thản nhiên từ trên ghế đứng lên, “Ngày mai đi trấn Tùng Khê trước.”

Tô Thanh không dám nhìn sắc mặt Lô Tùng Tuyết, cúi đầu tránh ánh mắt của Liễu Phương Hoa, cuống quýt nhắm mắt theo sát sau Cố Uyên ra ngoài.

Âm thầm thương thức hàm nghĩa trong lời nói của Cố Uyên, vừa nghĩ tới sắc mặt cứng ngắc của Lô Tùng Tuyết, nàng nhin không được muốn cười trộm. Thật không nghĩ tới Nhiếp Chính Vương gia bao che khuyết điểm như thế, cho dù nàng chỉ là một thị nữ nhỏ đi theo bên cạnh hắn, cũng không cho vị sư bá Lô Tùng Tuyết này chút mặt mũi nào. Càng nghĩ càng cảm thấy sáng khoái, chưa bao giờ nghĩ tới, nàng hiện tại cũng có một chỗ dựa vững chắc.

Phía trước, Cố Uyên đang đi bỗng nhiên dừng lại, xoay người, hỏi: “Cười cái gì?”

Quá mức đột ngột không kịp chuẩn bị, nụ cười của Tô Thanh cứng đờ, vội nói: “Ta không có cười cái gì...”

Cố Uyên cũng không truy vấn, nói: “Chuyến đi Tùng Khê này có chút nguy hiểm, người có thể ở Hoài Châu chờ chúng ta về.”

Này ý tứ là để nàng ở lại một mình? Này sao có thể! Trong lòng Tô Thanh giật mình, cuống quýt nói: “Ta muốn đi cùng lão gia.”

Thần sắc trong mắt Cố Uyên hơi động.

Tô Thanh cho rằng hắn còn do dự, không ngừng bày ra bộ mặt ủy khuất, giọng điệu kiên trì: “Vừa rồi xem bộ dáng của Lô học sĩ giống như không thích ta. Hiện tại lão gia muốn đi xa, để ta lại một mình, trong lòng ta có chút sợ hãi. Thỉnh lão gia mang ta cùng đi, ta bảo đảm tuyệt đối sẽ không mang phiền toái đến cho lão gia.” Một lúc lâu sau vẫn không có người trả lời.

Tô Thanh có chút nghi ngờ ngẩng đầu nhìn lại vừa vặn bắt gặp ánh mắt thâm thúy của Cố Uyên, lại cúi đầu xuống.

Trong mắt Cố Uyên có một tia tình cảm không lạnh nhạt như ngày thường, đột nhiên hỏi: “Vì sao nhất định phải ở lại bên cạnh ta?”

Tô Thanh ngẩn người, sắp bật thốt ra, phục hồi tinh thần lại đè ép xuống. Vấn đề này khiến nàng có chút do dự, tập trung suy nghĩ một lát, chầm chước dùng từ

nói: “Thời điểm ta nguy nan nhất lão gia thu lưu ta, cũng giống như phụ mẫu tái sinh của ta, vì báo đáp đại ân của lão gia, ta đương nhiên phải...”

“Có thể.” Không đợi nàng nói xong, mi mắt Cố Uyên chậm rãi rũ xuống, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng ngắt lời nàng.

Rõ ràng biết rõ mục đích nữ nhân này đến gần hẳn nhưng không biết vì sao lại hỏi vấn đề ngu xuẩn này.

Trong lòng hẳn có chút tức giận, không nói gì nữa, xoay người rời đi.

Tô Thanh nhìn bóng lưng phía trước, có chút không tư vị gì. Mặc dù không nói nhiều nhưng lời mờ có cảm giác nàng vô tình đắc tội hẳn? Suy nghĩ một chút, cố ý lấy lui làm tiến đáp lời, giọng ủy khuất: “Lão gia có cảm thấy ta lúc nào cũng dây dưa lão gia, cho nên thấy chán ghét...”

Bước chân Cố Uyên hơi dừng một chút, nói: “Không có.”

Trong lòng Tô Thanh vui mừng, lại được đằng chân lân đằng đầu, nói: “Vậy về sau ta ngày ngày đi theo lão gia, làm đồ ăn cho lão gia được không?”

Cố Uyên trầm mặc một lát, nói: “Tốt.”

Tô Thanh vừa nghe hẳn đồng ý lập tức cảm thấy mừng rỡ. Trên mặt không khỏi nở nụ cười vui vẻ, cơ hồ không suy nghĩ đã thốt lên: “Nếu ta đem khẩu vị lão gia dưỡng tốt quá, nói không chừng lão gia không rời bỏ ta.”

Đợi đến khi nàng kịp phản ứng mình mới những gì, không khỏi sững sờ, thấy Cố Uyên cũng dừng chân, không khỏi nảy sinh cảm giác thảm thiết. Cây cột này bò lên quá thuận lợi, chỉ sợ té từ trên xuống sẽ hết sức bi thảm...

Nàng lập tức gục đầu xuống, như muốn giấu cả khuôn mặt đi. Có thể rõ ràng cảm nhận được ánh mắt đang nhìn nàng.

Một hồi trầm mặc kéo dài hơn bình thường làm Tô Thanh nín thở, cơ hồ đến lúc Tô Thanh sắp hít thở không thông, Cố Uyên mới nói: “Nếu đã thành thói quen đương nhiên sẽ không để cho ngươi rời đi.”

Nói xong, hẳn lại cất bước đi về phía trước để lại Tô Thanh ngây ngốc đứng tại chỗ.

Loại ngữ điệu hết sức đương nhiên này, quá mức đơn giản đến cực điểm khiến nàng không khỏi có chút do dự.

Đến cùng là có muốn tiếp tục phát huy tài nấu nướng hay không đây? Nghe ý tứ Cố Uyên, nếu như thật sự quen với tay nghề của nàng, chẳng phải là bị hẳn cưỡng chế giữ lại Nhiếp Chính Vương phủ làm một nữ đầu bếp tối tăm không có ánh sáng mặt trời? Vương phủ cho dù đãi ngộ có khá hơn, tiền công của một đầu bếp có thể cao bao nhiêu? Đó cũng không phải mục đích của nàng a!

Cố Uyên đi vài bước vẫn không thấy nàng đuổi kịp, nhú mày quay đầu lại xem. Tô Thanh bị ánh mắt nhàn nhạt này quét tới, cuống quýt ba chân bốn cẳng chạy đến bên cạnh hắn, Cố Uyên lại bước tiếp.

Lúc hai người vừa về tới cửa phòng liền gặp Ngọc Phi Giác sắc mặt lạnh nhạt đi đến.

Liếc mắt nhìn qua, chỉ cảm thấy sắc mặt hắn tái nhợt hơn so với lúc trước. Tô Thanh không khỏi nhìn về hướng gian phòng sau lưng hắn, chỉ thấy cửa phòng mở rộng, chập chờn hoang vu trong gió, có chút tử khí trầm thấp.

Ngọc Phi Giác cũng không vào nhà, ngăn hai người ngoài cửa, lời ít mà ý nhiều: “Ta cần đi Cô Xạ Thành một chuyến.”

Tô Thanh nghe vậy thân thể chấn động, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên.

Sao lại vô duyên vô cớ liên quan đến Cô Xạ Thành? Nên biết, đóa hoa thủy tiên kia mặc dù không hỏi thế sự nhưng bốn vị các chủ thủ hạ của hắn vẫn giữ nghiêm giới luật, cho tới bây giờ chỉ nhận tiền làm việc, tuyệt đối sẽ không liên lụy vào cái gì gọi là ân oán khúc mắc mới đúng.

Cố Uyên cũng thoáng kinh ngạc, lát sau bình tĩnh hỏi: “Còn sống không?”

Ngọc Phi Giác biết rõ hắn hỏi Diêm Hồng Loan, lạnh lùng cười, nói: “Đương nhiên. Có điều bây giờ đối với nàng mà nói, chết tốt hơn nhiều.”

Lời còn chưa dứt, tiếng thét chói tai của nha hoàn vang lên cách đó không xa, ngay sau đó là một mảnh hỗn loạn.

Không bao lâu, Lận Ảnh bình tĩnh đi tới bẩm báo: “Lão gia, Diêm Hồng Loan tự sát.”

Cố Uyên gật đầu, hờ hững nói: “Ta chỉ muốn biết chuyện Ngọc công tử hỏi ra, còn nữ nhân này sống hay chết cũng không có gì khác nhau.”

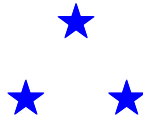
Lận Ảnh có chút nghi hoặc: “Diêm Hồng Loan này nếu đã không sợ chết, tại sao ngày đó ở túy Hồng lâu lại cam tâm bị bắt dễ dàng như vậy?”

Cố Uyên ngẩng đầu nhìn không trung xa xăm, ngữ điệu cũng có chút phiêu tán: “Bởi vì nàng chỉ có thể là ‘Hồng Loan cô nương’ trong Túy Hồng lâu mà không thể để cho người khác biết nàng có quan hệ với Bách Điều Môn. Chỉ có rơi vào tay chúng ta, nàng ít nhất còn có quyền được chọn lựa cái chết.”

Dứt lời, hắn xoay người vào phòng: “Trở về chuẩn bị, ngày mai lên đường đi Tùng Khê trấn”.

Chương 24

Châu Báu

Ngày kè, sáng sớm tinh mơ, đoàn người xuất phát đi Tùng Khê trấn, Lô Tùng Tuyết cũng tự mình ra cửa tiễn đưa.

Hắn vỗ vỗ vai Cô Uyên, lời nói thâm thía: “Chuyên này đi không biết sẽ xảy ra chuyện gì, ngươi nhất định phải chiều cô Phương Hoa thật tốt, không thể để nàng có sơ xuất gì.”

Liễu Phương Hoa nói: “Ta có thể tự chiều cô mình thật tốt, Lô bá bá không cần lo lắng.”

Lô Tùng Tuyết lắc đầu: “Ta biết rõ ngươi trước nay hiếu thắng nhưng dù sao cũng là nữ tử. Lúc có sư huynh bên cạnh, đại khái có thể thả lỏng đề phòng, ngẫu nhiên yếu thế một chút không phải chuyện gì xấu, nên biết, ngươi sớm muộn cũng phải lập gia đình.”

Liễu Phương Hoa có chút hoảng thần, mím môi, không nói gì nữa.

Tô Thanh ở bên cạnh nghe, không khỏi lăm lăm trong lòng. Nghe ý tứ Lô học sĩ này giống như muốn hợp tác LPH cùng Cố Uyên. Nàng vốn yếu thế hơn LPH, hiện tại lại dính phải một trường bối này, cũng khó tránh khỏi quá mức làm càn đi!

Nàng vụng trộm quan sát sắc mặt Cố Uyên, chỉ thấy hẩn như cũ là bộ dáng lạnh nhạt không gợn sóng. Thoáng thờ phào nhẹ nhõm liền nghe một tiếng “Lô cô nương” ngạc nhiên mừng rỡ truyền đến. Cùng mọi người dời mắt lại liền gặp một vị công tử ca có một nốt ruồi to trên mặt ra vẻ ngạc nhiên mừng rỡ nhìn mình.

Nàng nhịn không được yên lặng tiếp tục chải tóc.

Lô Tùng Tuyết rất ít khi lộ diện, sớm đã hấp dẫn không ít người, mà lúc này người cùng nàng đăm đuôi đưa tình kia thật đúng là một vị cô nhân.

Lần trước vị Chí công tử này lo lắng tình yêu của mình bị vạch trần cho nên không dám lộ diện, nhưng hôm nay thì không giống vậy. Giao tình với Lô Tùng Tuyết không phải ai cũng có thể có được, tiếng gọi vô cùng thân thiết này của Chí công tử không thể nghi ngờ là muốn mượn thân phận “bạn tốt của cháu gái Lô học sĩ”.

Tô Thanh đương nhiên biết tâm tư của hấn nhưng thấy mọi người đều là thân sắc nghi hoặc lập tức muốn tìm còi lỗ chui xuống. Nhưng mà, Chí công tử thấy nàng không có phản ứng, lại ghé sát vào một chút, nói: “Lô cô nương sẽ không phải là đã quên tiểu sinh đi?”

Nói câu này, hướng mặt hấn phá lệ rõ ràng, Tô Thanh cảm nhận được ánh mắt xung quanh hấn không thể trực tiếp đem cái nốt ruồi sáng ngời trên mặt hấn móc xuống.

Bộ Tiện Âm cười tủm tỉm, ngữ điệu lại cao hơn vài phân: “Vị Lô cô nương kia?”

Chí công tử ngạc nhiên nói: “Đương nhiên là cháu gái của Lô học sĩ.”

Bộ Tiện Âm bưng tỉnh đại ngộ nở nụ cười, ý tứ sâu xa nhìn Tô Thanh: “Thì ra là thế.”

Đầu Tô Thanh chôn thấp hơn. Nên biết, giả mạo hoàng thân quốc thích là trọng tội, Lô Tùng Tuyết mặc dù không có quan hệ trực tiếp với hoàng thất nhưng cũng không khác gì mấy. Chuyện giả mạo này lại bị vạch trần trước mắt mọi người không biết sẽ thu thập nàng thế nào.

Lông mày Lô Tùng Tuyết dần nhíu lại, không cần nói cái gì, bên cạnh có một người mở miệng trước, ngữ điệu lạnh băng: “Vị công tử này, nếu như muốn tìm người ôn chuyện, hôm nay chỉ sợ không có thời gian rảnh.”

Có thể sánh vai với Lô Tùng Tuyết hiển nhiên cũng là một nhân vật lớn, hướng chi Cố Uyên thân nắm quyền, khí độ lạnh thấu xương. Chí công tử nghe ngữ điệu lương bạc như vậy không khỏi run rẩy, cười khan hai tiếng: “Các vị nếu có việc gấp, tiểu sinh ngày khác lại đến bái phỏng.” Nói xong, lau mồ hôi lạnh trên mặt, xám xịt chạy.

Đợi hấn đi xa, Lô Tùng Tuyết mới mở miệng: “Ta khi nào thì có một cháu gái cùng họ?”

Sống lưng Tô Thanh cứng đờ, lại nghe Cố Uyên nói: “Đều là lúc trước ta an bài, ngày khác lại nói rõ với sư bá”. Nói xong, lạnh lùng quét mắt Tô Thanh, nói: “Lên xe, xuất phát.”

Tô Thanh nào dám cãi lời, vội vã hành lễ với Lô Tùng Tuyết, chân chó theo Cố Uyên lên xe đi.

Động tác lên xe của nàng thành thạo đến cực điểm, chò vào toa xe rồi mới phản ứng lại, lúc trước nàng lấy thân phận hầu thiếp không thể không ngồi cùng xe với Cố Uyên, nhưng bây giờ bọn họ đã không cần ngựa trang, xe ngựa của Nhiếp Chính Vương lấy thân phận của nàng sao có thể tùy tiện ngồi?

“Lão gia thứ tội, ta lập tức đổi xe!”. Lúc Cố Uyên nhìn sang, Tô Thanh đang cuống quýt đứng dậy đổi xe, lại nghe hần thản nhiên nói: “Ngồi xuống, ta có chuyện muốn hỏi ngươi.”

Tô Thanh: “...”

Quả nhiên vừa rồi chặn lời Lô Tùng Tuyết chỉ là vì tốt khoe xấu che, hiện tại mới chân chính là thời gian thăm vấn.

Đoàn xe bắt đầu lộ cộc đi về phía trước, Cố Uyên dựa vào giường mềm híp mắt phun ra ba chữ: “Tự mình nói.”

Nếu như nói không hài lòng liền làm cho nàng có quả ngon để ăn.

Tô Thanh từ ba chữ kia ngẫm ra một tầng thâm ý, có chút chột dạ nuốt một ngụm nước bọt, đem chuyện ngày đó tận lực kể lại một lần.

Vừa nói vừa vụng trộm xem thần sắc Cố Uyên, thấy không có manh mối gì, trong lòng càng thêm thấp thỏm bất an, nàng âm thầm nuốt nước bọt, nói: “Ta thề, hôm đó chỉ vì không muốn gây tranh cãi mới cả gan mượn đại danh Lô học sĩ. Nhưng mà ta tuyệt đối không có làm chuyện gì nhục gia phong nề nếp phủ học sĩ!”

Trước công chúng suýt nữa bị công khai đùa giỡn? Khóe miệng Cố Uyên vẽ ra một đường cong lạnh băng, chậm rãi mở mắt, nói: “Nghĩ đến, hôm đó thu hoạch không ít đi?”

“Thì thế, xác thực là... Ách?”. Tô Thanh vô thức gật đầu, lúc hoàn hồn cũng thấy mình ngu xuẩn muốn khóc. Nói chuyện với Cố Uyên quả thực áp lực quá lớn, cảm thấy chỉ số thông minh trở lại lúc tám tuổi. Nàng không khỏi khô sở đứng lên, tức ngực đáp: “Kỳ thực cũng không có bao nhiêu, chính là mua một chút... châu báu đồ trang sức đeo tay”.

Cố Uyên rũ mắt nhìn nàng, cũng không nói chuyện, đầu ngón tay gõ nhẹ trên khung cửa sổ.

Dưới ánh mắt soi mói như vậy, tim Tô Thanh như bị dao cắt xách hành lý ra để bên cạnh, chậm rãi mở ra, một bộ mặt sinh không thể yêu đem đồ trang sức hôm đó từng cái từng cái bày ra: “Đây là vòng tay vàng, này là trâm ngọc gài tóc, này là...”

Mỗi lần lấy ra một vật, lại cảm thấy đau lòng một lần.

Tô Thanh lấy đến cái cuối cùng, cố nén lệ, thận trọng nhìn về phía Cố Uyên, chân thành nói: “Lão gia, chỉ những thứ này”. Nàng lưu ý đến ánh mắt Cố Uyên vẫn rơi vào bao đồ, cuống quýt che lại, chân thành tha thiết nói: “Còn lại đều là của ta!” Cố Uyên thu hồi ánh mắt. Đôi mắt xẹt qua trang sức đẹp đẽ đầy sần, khế

nhoáng một cái, đột nhiên vung tay, vàng bạc châu báu bị hất thẳng tấp ném ra ngoài.

“Không cần a...!” Thời điểm Tô Thanh hoàn hồn, hoảng sợ gấp rút đưa tay đón nhưng chỉ có thể nhìn chúng nó biến mất trong tầm mắt mình.

Lận Ảnh giục ngựa đi bên cạnh thành linh chứng kiến một đồng châu báu trong xe rơi vãi ra không khỏi sững sờ, sau đó bị tiếng hét khàn cả giọng hù dọa thân thể nghiêng một cái, thiếu chút nữa ngã từ trên ngựa xuống. Cuống quát giục ngựa đến trước xe hỏi: “Lão gia, đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có việc gì.”

Mặc dù chỉ hai chữ nhưng lại có vẻ trầm thấp hơn so với thường ngày.

Cơ hồ không nghĩ nhiều, Lận Ảnh quyết định thật nhanh kéo dây cương, cùng xe ngựa giữ một khoảng cách. Yên lặng hướng mọi người làm động tác cắt cổ, lập tức để bọn họ bỏ ý nghĩ đi nhặt châu báu trong đàu, mắt nhìn thẳng tiếp tục gấp rút lên đường.

Tiền tài và mạng nhỏ, vẫn là quý mạng hơn một chút.

Trong xe, Cố Uyên ôm tay quan sát Tô Thanh đã thu liễm sắc mặt, mỉm cười nói: “Đồ nam nhân khác đưa không bỏ được như vậy sao?”

Tô Thanh nghe vậy, trong lòng lập tức cảnh giác, vẻ mặt nịnh nọt cười: “Những thứ này đều là vật ngoài thân, lão gia muốn ném liền ném, chỉ cần lão gia vui vẻ, ta làm sao có thể không bỏ được?”, cùng lắm thì sau khi trở về làm tiểu nhân kiếm chác một chút thôi.

Cố Uyên nhìn thần sắc nàng, đuôi lông mày không vui nháy lên: “Ném đồ của người cũng sẽ không thiệt thòi người, quay về nghĩ muốn cái gì chỉ cần nói, đều mua cho người”.

Tô Thanh phảng phất như trong nháy mắt được lấy lại máu, đôi mắt sáng lên, khẩu thị tâm phi nói: “Để lão gia tiêu pha, ta làm sao không biết xấu hổ đâu!”

Nhưng loại tinh thần dũng cảm đảm đương này thật làm người ta khâm phục!

“...”, Cố Uyên dưới ánh mắt nóng bỏng của nàng không khỏi liếc mắt sang chỗ khác, ho nhẹ một tiếng nói: “Cao hứng?”

“Cao hứng!”, ngữ điệu Tô Thanh chân thành tha thiết đến cực điểm, “Dù sao, những thứ kia người khác đưa làm sao có thể so với đồ lão gia đưa!”

Nhiếp Chính Vương tặng quà, mỗi cái làm sao có thể không tới trăm ngàn lượng ngân phiếu được! Nếu không thì thật mất mặt!

Cố Uyên liếc mắt nhìn bộ dạng tỏa sáng của nàng, nhàn nhạt “Ân” một tiếng, sắc trầm trong mắt cũng chậm rãi tiêu tán không ít.

Sớm biết nàng thích tiền nhưng không nghĩ tới lại thích đến thế. Bất quá, cũng không tồi, có thể dùng tiền giải quyết đều không phải vấn đề lớn lao gì. Xem ra, về sau có thể suy tính đưa cho nàng một ít đồ tốt. Chờ lần này hồi kinh, tìm cơ hội làm một kho hàng.

Tùng Khê trấn. Lúc đến, mọi người cũng không khỏi kinh ngạc một phen.

Đây vốn là nơi đông đúc và giàu có nhưng bởi vì lần đó bị thổ phỉ càn quét thành một mảnh hoang vu. Đoàn xe không biết từ đâu tới làm người dân trong trấn cảnh giác, nguyên một đám cửa hàng xung quanh đóng chặt cửa, một bầu không khí trầm lắng.

Lận Ảnh muốn tìm người đi đường hỏi thăm, chưa kịp mở miệng, nguyên một đám đã giống như gặp quỷ chạy thật xa. Sắc mặt hẩn trầm xuống, dứt khoát dùng khinh công ôm người trở về, không vui nói: “Chúng ta chỉ muốn hỏi người hai câu, chạy cái gì!”

Nam nhân kia bị hẩn dọa đến mức sắc mặt trắng bệch, thiếu chút nữa quỵ xuống: “Tha mạng a, vị tráng sĩ này tha mạng! Ta nói! Người hỏi cái gì ta đều nói?”

Lận Ảnh: “... Ta lớn lên có đáng sợ như vậy sao?”

“Buông tay, người là thái độ hỏi thăm của người?”. Bộ Tiện Âm nhẹ nhàng kéo Lận Ảnh ra, hướng về phía nam nhân kia ôn nhu nhã cười, nói: “Vị đại ca này, chúng ta không có ác ý, người đừng sợ.”

Hẩn cười rất ôn hòa, có loại cảm giác như tắm gió xuân, vô hại lại dịu dàng.

Nam nhân kia thoáng định thần lại, nhìn rõ trang phục, thân phận đoàn người mới then thùng cười cười, nói: “Người hỏi.”

Lận Ảnh bị thái độ hoàn toàn trái ngược của hắn chọc tức, không nhịn được hừ lạnh một tiếng.

Bộ Tiện Âm hỏi: “Chúng ta đến quý trấn là muốn tìm người, không biết mấy ngày gần đây có người nhà quê nào đến đây?”

“Có a”. Nam nhân cơ hồ không hề nghĩ ngợi, bật thốt: “Mấy ngày trước có một đôi tỷ đệ đến, còn giúp nhiều đồng hương chúng ta trị bệnh.”

Tỷ đệ? Bộ Tiện Âm cùng Lận Ảnh liếc mắt nhìn nhau, lại hỏi: “Có biết hiện tại bọn họ ở nơi nào không?”

Nam nhân kia giơ một ngón tay chỉ: “Nha, chính là đứa bé kia.”

Theo hướng hấn chỉ nhìn qua. Bạch Cao không biết nhảy xuống xe từ lúc nào, chạy đến chui vào lòng đưa bé làm nũng, cọ cọ hấn khanh khách cười không ngừng.

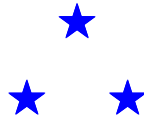
Sắc mặt Quý Loan bên cạnh khó coi, nổi giận ùng ùng chỉ mũi hấn, nói: “Đừng dùng cái tay bẩn của ngươi chạm vào tiểu cầu của tiểu gia.”

Ánh mắt đưa trẻ ôn nhuận như mực đảo một vòng trên người Quý Loan, buông tay ra, vô tội nói: “Cầu cầu tự nó muốn thân cận ta, sao có thể trách ta. Không tin ngươi xem!”

Nhìn Bạch Cao vẻ mặt thoải mái làm ỏ trong lòng hấn, Quý Loan không khỏi tức ói máu, cả giận nói: “Bạch Cao ngươi đồ không có lương tâm, đến cùng ai mới là chủ của ngươi!”

Chương 25

Tỷ Đệ

Đưa trẻ nhíu mày nhìn Quý Loan, nói: “Nếu người đã thích như vậy thì trực tiếp ôm đi là được a.” Nói xong, ôm lấy Bạch Cao đưa qua: “Nha, ta lớn hơn người, làm ca ca nên nhường cho người cũng phải.”

Quý Loan nổi cáu, cả giận nói: “Người nói ai là ca ca? Người có chỗ nào nhìn ra là người lớn hơn ta?”

Đưa trẻ tay trái ôm Bạch Cao, tay phải đưa ra đo chiều cao của hắn sau đó so với mình, xong cười cười nhìn hắn, ý tứ không cần nói cũng biết.

Còn có thể vì sao, đương nhiên vì Quý Loan không cao bằng hắn a!

Sắc mặt Quý Loan âm trầm xanh mét: “Tiểu gia ta 13, 13 hiểu không! Tên nhóc người bao nhiêu tuổi?”

“9 tuổi.” Đưa trẻ đáp, hai mắt đen nhánh kinh ngạc nhìn Quý Loan: “Người gạt người, 13 tuổi làm sao có thể thấp như vậy!”

Vừa mới nói xong, hắn cảm thấy thân thể chợt nhẹ, Bạch Cao nức nở từ trong lòng hắn chui ra. Đợi đến khi hoàn hồn, cả người hắn đã bị Quý Loan dùng một tay nhắc lên giữa không trung, trong mắt không khỏi sợ hãi than: “Tiểu ca, khí lực của người thật lớn a!”

Quý Loan chỉ cảm thấy ngực nghẹn khuất đáng sợ, lại còn gọi hắn là tiểu ca, còn khen hắn khí lực lớn? Hiện tại bị hắn giơ lên như vậy, cái hài tử này vẫn như cũ không một chút sợ hãi!

Nhất định phải giáo huấn tên nhóc này thật tốt, không chút do dự, hắn khoát tay liền ném cả người tên nhóc ra ngoài.

Đưa trẻ lao về phía sau như bao cát, thẳng tấp rơi xuống, nhưng cuối cùng không thấy đau đớn như dự liệu, rơi vào một lòng ngực mềm mại, ngược lại nghe người dưới thân khó chịu hừ một tiếng.

Hắn quay đầu lại, vui vẻ nói: “A Tô, người tới rồi!”

Lời còn chưa dứt lại bị một bao hạt đá đánh vào đầu làm hắn không thể nhịn đau hô một tiếng.

Thiếu nữ bị hấn dùng làm đệm êm mặc một thân quần áo ngắn vải thô, hai bím tóc buộc sau gáy, một đôi mắt đen không vui nheo lại, đập đầu đứa trẻ, hùng hùng hổ hổ nói: “Làm sao vậy? Đây là làm sao? Bình thường ta dạy người đều không nhớ sao! Bị người ta khi dễ lên đầu, tự người nói, có bề mặt hay không?”

Đường đường đứng đầu thanh đình lại còn nói bị hấn bắt nạt hết sức mất mặt? Quý Loan nghe thế lập tức bị tức điên. Vừa muốn nói gì liền nghe đứa bé kia uy khuất hề hề nói: “A Bảo không quên, vừa này A Bảo đều làm theo những gì bình thường A Tổ dạy a!”

“Thật?”, thiếu nữ nghe vậy, ánh mắt nhất thời sáng lên, cùng đứa trẻ quay đầu nhìn lại.

Hai đôi mắt đen nhánh giống nhau như đúc chẳng biết tại sao lại làm Quý Loan có cảm giác bất an. Cơ hồ cùng lúc đó có một cảm giác ngứa ngáy khắp toàn thân, khiến hấn nhìn không được muốn duỗi tay ra gãi. Sắc mặt hấn lập tức trầm xuống, trong chốc lát biết mình trúng chiêu.

Không nghĩ tới mình lại thua trong tay tên nhóc đó! Quý Loan trong lòng nhục nhã, không kịp nghĩ kỹ lại đã kịch liệt ngứa ngáy đến vằn vẹo thân thể.

Thiếu nữ nhìn thoáng qua, hết sức thất vọng thở dài: “Phấn ngứa? Người đừng nói với ta, hai ngày trước người mân mê nửa ngày chính là làm cái này?”

Vẻ mặt đứa trẻ mong đợi được khen ngợi: “Không sai! A Bảo lợi hại không!”

Thiếu nữ ngưng nghẹn, không còn gì để nói.

Quý Loan nghe đoạn đối thoại mây trôi nước chảy của họ thiếu chút đau sọc hông, cảm giác ngứa ngáy trong người mãnh liệt tăng lên làm hấn không nhìn được lẫn lộn trên đất, gáp rút kêu lên: “Yến Phù Sinh!”

Dứt lời, một đạo bóng dáng chạy tới, thấy có chuyện khúc mắc, Lận Ảnh và Bộ Tiện Âm cũng cùng nhau chạy tới.

Nhưng khí lực Quý Loan quá lớn, không ai kéo được hấn chỉ có thể đứng một bên nhìn hấn ngứa ngáy lẫn lộn trên mặt đất, bụi đất bay lên, cả người đều triệt để bị bao phủ trong đó.

Đứa trẻ đứng bên cạnh thấy vậy vỗ tay liên tục: “Vị tiểu ca này thật lợi hại, lẫn lộn rất lợi hại.”

Mọi người: “...”

Bộ Tiện Âm cùng Yến Phù Sinh trao đổi ánh mắt, chậm rãi đi lên phía trước, khẽ thi lễ, nói: “Vị cô nương này.”

Thiếu nữ hiển nhiên có ấn tượng không tốt với bọn họ, sắc mặt không vui hừ một tiếng mới ngẩng đầu lên, thần sắc đột nhiên hơi hoà hoãn: “Tô Mạc?”. Bất quá

trong chốc lát, lắc đầu: “Không đúng không đúng, Tô Mạc là đầu gối, hơn nữa hẳn không thể nói chuyện...”

Bộ Tiệp Âm không giải thích được, ôn hoà cười một tiếng: “Cô nương nhận làm người?”

Thiếu nữ cẩn thận quan sát hẳn một phen, vẫn còn khiếp sợ, chân chừ hỏi: “Người tên gì?”

Nhẹ nhàng cười một tiếng: “Bộ Tiệp Âm”

Yến Phù Sinh xem Quý Loan lẫn lộn thành một đồng hơi lo lắng: “Đừng tán gẫu, mau kêu bọn họ giải độc cho A Loan!”

Bộ Tiệp Âm lễ phép nói: “Vị cô nương này, người xem...”

“A Bảo.” Thiếu nữ kêu một tiếng, đôi mắt thủy chung không dời khỏi người hẳn, ấn đường cau chặt quan sát.

Dù là Bộ Tiệp Âm hỉ nộ không ra mặt, bị xem như vậy, sắc mặt cũng có chút cương: “Ta cùng vị bằng hữu của cô nương rất giống nhau sao?”

Thiếu nữ gật đầu: “Đâu chỉ là giống, quả thực là giống nhau như đúc. Vị công tử này có huynh đệ tỷ muội nào không?”

Nụ cười của Bộ Tiệp Âm hơi hoãn lại, trong chốc lát vẫn cười nhạt nhẽo như cũ: “Không có.”

Thiếu nữ có chút thất vọng cúi đầu.

Bên kia, đứa trẻ lấy trong ngực ra một ít bột phấn ném về phía bụi đất tứ tung kia. Không đến một lát, cuối cùng Quý Loan cũng an tĩnh lại. Hẳn mở đôi mắt đỏ tươi lửa giận ngút trời nghĩ muốn tìm người tính sổ, nhưng mà lúc này thân thể đã hết sức, bị Lận Ảnh ngăn lại.

Đứa trẻ nhếch miệng cười một tiếng, chạy đến bên cạnh nàng, tò mò nhìn bọn họ, khoé miệng lờ mờ thấy nước miếng ướt át. Mặc dù đã đề thấp âm thanh nhưng người ở đây đều có võ công, cho nên nghe được rõ ràng: “A Tổ, các vị ca ca tỷ tỷ này lớn lên đều thật đẹp mắt a...”

Lời tán thưởng đã nghe rất nhiều rồi, ca ca thì có thể hiểu nhưng tỷ tỷ... Mọi người không khỏi nhìn về phía Yến Phù Sinh, đã thấy hẳn quyền rũ cười một tiếng, hiển nhiên rất cao hứng: “Quả nhiên là đứa bé, thích nói lời thật lòng.”

Mọi người: “...”

Bộ Tiệp Âm ho nhẹ một tiếng: “Xin hỏi cô nương xưng hô thế nào?”

Thiếu nữ đáp: “Hẳn tên Tống Bảo, ta là Tống Nhuyễn Vi, hai chúng ta đang du lịch khắp nơi hành y, mấy ngày trước mới đến trấn này.”

Bộ Tiệp Âm hiểu rõ cười: “Thật trùng hợp, trên trần nhiều người như vậy lại đúng lúc gặp cô nương là một đại phu.”

Tổng Nhuyễn Vi nhìn hấn, âm trầm nở nụ cười: “Ta là đại phu, không sai, nhưng so với cứu người, ta lại có hứng thú giết người hơn. Không biết vị công tử này có muốn xem thử không?”

Quý Loan mới bị thua thiệt vừa nghe vậy, vô thức lui về sau mấy bước.

Hai người này hết sức khả nghi.

Lận Ảnh âm thầm nhìn Bộ Tiệp Âm, thấy hấn khẽ lắc đầu, lặng yên không tiếng động đặt chuỗi kiếm trong tay xuống. Đột nhiên, một tiếng kinh hô cắt đứt mấy người nói chuyện: “A Nhuyễn? Sao ngươi lại ở đây?”

Tổng Tuyết Vi ngẩng đầu nhìn lại, thấy rõ người đến cũng kinh ngạc há hốc mồm: “A...”. Chữ sau chưa ra khỏi miệng đã bị nữ nhân như lang như hổ bỏ nhào lên ngã ra đất, miệng bị che lại, bên tai truyền đến tiếng Tô Thanh đề thấp: “Gọi ta Âu Lan, đừng để lộ.”

Thần sắc Tổng Nhuyễn Vi nhoáng một cái, đại khái đoán được nàng đang mai danh ẩn tích, cũng vui vẻ không vạch trần nàng, đẩy tay nàng ra thở gấp một ngụm khí, cũng thấp giọng hỏi: “Biết rồi, ta sẽ không để lộ. Bộ Tiệp Âm kia là thế nào?”

Tô Thanh hướng về phía nàng nhếch miệng, nói: “Ta cũng đang tra.”

Tổng Nhuyễn Vi phủ bụi trên người, đứng lên, ánh mắt dừng trên người Cố Uyên, kịp phản ứng thân phận người này - mục tiêu mới của Tô Thanh? Xem bộ dáng, lại bị người ta tìm tới Tô Thanh để giáo huấn hấn, chẳng lẽ lại là một cái mặt người dạ thú?

Nàng hứng thú quan sát một phen, ngữ điệu kéo dài một chút: “Vị này là...”

“A Nhuyễn, vị này là Cố lão gia, gia chủ của ta hiện tại.” Tô Thanh thanh tú động lòng người trả lời.

Tổng Nhuyễn Vi nghe giọng điệu như vậy không khỏi rung mình. Bất luận bao nhiêu lần chỉ sợ nàng vĩnh viễn cũng không thể quen được với bộ dáng nữ nhân này giả vờ giả vịt nói chuyện.

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Tuyệt đối không thể tưởng tượng được ở đây có thể gặp được vị A Nhuyễn cô nương trong truyền thuyết. Trước kia nghe Tô Thanh miêu tả, mọi người đều cho là một vị nữ tử thành thực lớn tuổi, ai cũng không thể đoán được, thế nhưng sẽ là một con nhóc.

Cố Uyên quan sát thiếu nữ một phen, nói ngay vào trọng điểm: “Xem ra, Tổng cô nương cũng vì chuyện huyết cô độc mà đến?”

Tống Nhuyễn Vi đầu tiên là cả kinh, trong chốc lát ánh mắt chậm rãi sáng lên, một chút ý tứ giấu diếm cũng không có: “Nói như vậy, các người cũng biết chuyện huyết cô độc?”

Tô Thanh vừa thấy thần sắc nàng, biết bệnh cũ tái phát, vội nói: “Chuyện này không nóng vội, chúng ta tìm một chỗ đặt chân rồi bàn bạc kỹ hơn.”

Tống Nhuyễn Vi nói: “Đặt chân? Hiện tại trong trấn đâu còn chỗ nào dám để cho người nhà quê tá túc.”

Tô Thanh nói: “Vậy người cùng Tống Bảo đều ở đâu?”

Tống Nhuyễn Vi nhìn nàng một cái, khoé môi cong lên ý tứ sâu xa, duỗi tay sờ soạng mặt nàng một phen: “Thế nào, các người muốn ở cùng chúng ta sao? Cũng không sai, vừa vặn có thể dễ dàng tìm tung tích huyết cô độc kia, chỗ đó chắc hẳn là có manh mối không tệ.”

Chỗ có thể khiến Tống Tuyết Vi cảm thấy sung sướng? Tô Thanh không khỏi sinh ra một dự cảm xấu.

Ngây người một chút lại bị Cố Uyên kéo trở lại sau lưng.

Liếc mắt nhìn chỗ nàng vừa mới bị “khinh bạc”, vẻ mặt hần nhàn nhạt hỏi: “Chỉ là chỗ đặt chân thôi, chỗ nào cũng như nhau.”

Tống Tuyết Vi khoái trá huyết sáo: “Vậy xuất phát đi, nếu không lên đến núi thì trời đã tối rồi.”

Lận Ảnh không hiểu hỏi: “Trên núi có chỗ ngủ lại?”

Tống Tuyết Vi nở nụ cười: “Nếu người sống đã không chịu cho người tá túc, vậy cũng chỉ đành ở nhờ chỗ người chết. Đốc núi phía Bắc có một nghĩa địa, người nói, có phải là chỗ tốt?”

Quả nhiên không phải chỗ người sống nên đi, Tô Thanh bị sặc nước miếng một cái.

Quý Loan vốn đã mệt mỏi đến mức mặt trắng bệch, lúc này lại trở nên trắng hơn.

Yên Vu ôm Bạch Cao đứng bên cạnh hần, thấy thế vỗ vỗ vai an ủi hần, nói: “Quý ca ca đừng sợ, ta sẽ bảo vệ người.”

Quý Loan nhìn một người một chó thần sắc giống nhau như đúc, khoé miệng giật giật: “Nói giỡn! Tiểu gia sao có thể sợ!”. Nói, lập tức xoay người nhảy lên xe ngựa, hô: “Lại mè nheo nữa trời sắp tối rồi, còn không mau xuất phát!”

Tô Thanh không nghĩ tới Tống Tuyết Vi thật sự vì huyết cô độc mà tìm đến. Vậy có nghĩa là những suy đoán của nàng trước nay đều chính xác mười phần.

Phải là người lòng dạ độc ác cỡ nào mà có thể xuống tay sử dụng huyết cở độc loại độc vật này. Mà mục tiêu cuối cùng của độc thủ phía sau màn lại là Cố Uyên...

Lên xe ngựa, trong đầu Tô Thanh toàn suy nghĩ về chuyện này.

Sắc trời bên ngoài dần tối, tâm tư nàng hơi trầm xuống, không khỏi có chút lo lắng nhíu chặt lông mày.

Đột nhiên có một ngón tay chạm vào ấn đường nàng, chậm rãi vân vê, mới thả tay xuống.

Cố Uyên ôm tay nhìn nàng, hỏi: “Sợ?”

Tô Thanh lắc đầu.

“Yên tâm, không ai có thể làm ngươi bị thương.” Cố Uyên tiện tay đem cái thảm bên hông ném lên người nàng, nói: “Đắp lên, nhiễm phong hàn lại phiền toái. Nếu không muốn ngủ ở nghĩa trang thì ngủ trong xe ngựa, đêm nay để Lận Ảnh canh giữ bên ngoài.”

Để Lận Ảnh gác đêm? Nàng còn không trực tiếp bị hấn chọc chết? Tô Thanh dùng thảm bao lấy thân thể, tiếp tục lắc đầu: “Ta ngủ cùng mọi người đi.”

Cố Uyên nhìn nàng một cái: “Tuỳ ngươi.”